

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

7. ledna 2021 od 18.00 biblická hodina on-line na obvyklých místech.

Nábožko se objeví na našem YouTube kanále **v sobotu**.

10. ledna 2021 od 9.00 budeme bohoslužby vysílat z Husova domu.

Tříkrálovásbírka v Nosislavi 2021

V sobotu 9. 1. 2021 od 10 hodin proběhne roznos letáků a cukříků po domech bez koledníků. Příspěť můžete do do kasičky do 24. 1. 2021 Masarykova 435 (skoro naproti Husova domu). Kdo má zájem, aby u něj bylo v sobotu zazvoněno nebo nově zapsán nápis požehnání, prosím, aby na dveře/branku umístili vzkaz "Tři králové zazvonit" nebo "Tři králové nápis". Pouze v tom případě zazvoníme a budete moci příspěť do kasičky tradičním způsobem, případně napíšeme nápis „K+M+B 2021“ pokud na domě nebude. Podpořte tak Charitu Rajhrad - hospic.

MILOSRDENSTVÍ

ONDŘEJ MACEK

Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. (Lukáš 6,36)

Od roku 1930 vybírá německá biblická společnost jeden verš, který by se mohl stát takovou inspirací pro procházení příslušným rokem. Během let tuhle tradici přijaly za svou církev po celém světě.

Jak je Bůh milosrdný? Nebo co to vlastně znamená „být milosrdný“?

Napadl mě příklad hned ze začátku Bible. Když si lidé postavili hlavu a rozhodli se, že se udělají pro sebe (to je ten symbolický příběh o jedení ze zapovězeného stromu), tak se stali zranitelnými, uvědomili si svou nahotu, křehkost, své pudy. Schovali se v křoví a nevěděli si rady s tím, kým vlastně jsou. A hlavně se báli – Boha, trestu, sebe navzájem, budoucnosti. Podle Bible je Bůh vytáhl z úkrytu, udělal jim šaty a oblékl je. Znamená to: budeme dál spolu mluvit, budeme mít dál vztah, být ochromený, chci pomáhat životu. Pomohl jim znovu k důstojnosti, lidství.

Mohli bychom procházet postupně další biblické příběhy a různě by jimi prostupovalo, že boží milosrdenství nějak souvisí s tím, že Bůh o lidi stojí, snaží se je bránit, povzbuzovat je, udržovat jejich lidství, otevírat jim nové možnosti.

Mnohokrát se slovo milosrdenství a slova od něj odvozená vyskytnou v biblických modlitbách – hlavně v žalmech. Myslím, že to je tím, že to slovo nějak vystihuje, nebo vystihovalo, že mnohdy nevíme, co je správné, co vlastně chcít; nedokážeme se vyznat sami v sobě; a tak prostě prosíme o boží pomoc, soucit, blízkost, sílu, něco hojivého... tedy o milosrdenství.

Asi nejklaštější biblické vyjádření toho, co to je boží milosrdenství, je v Ježíšově podobnosti o synu, který otce málem pohřbil zaživa, prodal zděděnou půdu, udělal se někde v cizině pro sebe, ale nevyšlo to, zdroje prošťuroval, a když doputuje přes okliky domů, s prosíkem, tak jej otec – Bůh – nenechá ani vykukat omluvy, sliby o polepšení, ale obejmě ho, oblékne, vrátí mu důstojnost. Řekne: Pořád jsem tě vyhlížel. Milosrdenství jako přijetí, nový začátek, blízkost, zase návrat důstojnosti, pomoc bez výčitek.

Generace proroků až po Ježíše potom opakovaly, že Bůh nestojí o nějaké formální projevy zbožnosti, ať už mají podobu jakýchkoli rituálů, obětí, nebo chování, které si na sebe sami upleteme. Ale chce, abychom se právě jeho zájmem, snahou pomoci, milosrdenstvím, odpouštěním nechali inspirovat. Nakopnout.

Pro milosrdenství platí totiž asi to stejné, co platí pro lásku. Nasává se, napodobuje, zrcadlí, posílá dál. Milovat i být milosrdným mě učí ten, kdo miloval mě, kdo byl soucitný, solidární, pomáhající, velkorysý, při mě stojící. Milosrdenství i láska to je řetězová reakce... nikdy úplně nepřerušena.

Být milosrdným – už pro mnohavrstevnost toho slova – neznámá dělat jednu konkrétní činnost. Není v něm obsažen návod. Je to proces, způsob bytí, způsob dívání se kolem sebe – otevřenýma očima, připravenýma rukama, soustředným spolubytím, otevřeným srdcem.

Co to znamená být milosrdným – jednat milosrdně – toho je také plná Bible. Zvláště se třeba vyplatí kouknout do knihy Přísloví. Opakovaně se tam mluví o praktickém, soucitu s utiskovanými, nuznými, odstrčenými, opovrhovanými...

Heslo pro letošní rok je z Ježíšova kázání na rovině. O pár vět dříve tam zazní klasické pravidlo všech filosofii a náboženství: Jak chcete, aby jednali s vámi, jedněte i vy s nimi. (L 6,31) Když jsem v nouzi, když je ohrožena moje plnohodnotnost, chci, aby mi někdo pomohl. A tedy: když je někdo v nouzi, je třeba mu pomoci. A musím to udělat já. Pro můj život je důležité, jak se daří druhým. Jednat tedy s druhými milosrdně rozjždí kulturu toho, že i se mnou bude jednáno milosrdně. Ale zároveň, když si přečtete ty veršem kolem, tak je jasné, že být milosrdným, znamená: pomáhat bez ohledu to, co z toho mám, budu mít. Nejklaštější je zase to podobnosti o Samařanovi, který se nebál, nešťítit, nešetřit, riskoval – prostě pomohl. Ale pořád je to vytváření určitého klimatu, ve kterém se lépe dýchá.

Je toho spousta, co duší milosrdenství: neoblomnost, sobectví, jízlivost, závist...

Nový rok to jsou: hesla, předsevzetí, sny, naděje, sliby, výzvy. Ten minulý myslím ukázal, že tou hlavní cestou, jak „to“ přežít, je právě milosrdenství, pomoc druhému. Vakcína nám snad pomůže vrátit se trochu k normálu. Ale zahojit rány, překonat krachy, navázat nově vztahy, k tomu zase bude potřeba milosrdenství – aktivní vzájemnosti.

Dobré na tom je, že s tím nezačínáme, ale pokračujeme v něčem, co už začal Pán Bůh a lidé před námi, kolem nás.

BÝT UČEDNÍKEM

IVA KVĚTONOVÁ

Šly s ním veliké zástupy; obrátil se k nim a řekl: Kdo přichází ke mně a nedovede se zřítci svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? Jinak - až položí základ a nebude moci dokončit - vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. 'To je ten člověk', řeknou, 'který začal stavět, ale nemohl dokončit.' Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo táhne s dvaceti tisíci? Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je protivník ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem. (Lukáš 14,25-33)

Chodit do kostela, poslechnout si v neděli hezké kázání, dobrého kazatele, pěkně si zazpívat, cítit se dobře a doma v nějakém konkrétním křesťanském společenství, sledovat zajímavá videa, číst něčí moudré myšlenky, to všechno ještě neznamená být křesťanem, být tím, kdo jde za Ježíšem.

Ježíš kolem sebe tvořil společenství, zval do něho lidi okrajové, ty, o které nikdo nestál. U něho jim bylo dobře. Říkal a dělal taky dost zajímavé věci, radost poslouchat, být při tom. Fanklub měl mnohdy tak velký, že se mu z té slávy mohla zatočit hlava. Ale nezatočila.

Ježíš se spíš snažil tyhle lidi učit, že jen poslouchat, mluvit a dívat se nestačí. Že to z nich ještě jeho učedníky neudělá.

Být křesťanem, Ježíšovým učedníkem totiž předně znamená být připraven na nové situace. Být připraven všeho nechat a napnout své síly třeba ve prospěch toho, kdo se ocitl v nouzi. Umět opustit svůj původní plán, vzdát se leckdy příjemných věcí, být ochoten převrátit svůj život naruby kvůli někomu nebo něčemu, co má smysl, co je důležité. Riskovat nepohodlí, horší životní úroveň, vlastní spokojenost, zdraví, možná i život.

Tak na tohle bychom sotva nalákali a rozšířili křesťanské řady. Komu by se chtělo do něčeho tak náročného? Kdo by chtěl dobrovolně o něco přicházet, když jde přece spíš o to něco získat a mít se dobře?

Ježíš však taky s takovým programem svoji misi nezačíná. Říká tohle lidem, se kterými už má něco odžito, kteří mají zkušenost s jeho velkorysostí, kteří vědí nebo alespoň tuší, co to znamená být zachráněn, dostat novou šanci. Říká to lidem, kteří s ním jdou kus cesty, kteří mu snad trochu rozumí a důvěřují.

Být křesťanem je nesnadný úkol. Je to způsob života, nastavení, smysl, pro který, věřím, stojí za to dýchat, pohybovat se, být.

Vyžaduje to nějakou přípravu a rozvahu. Horlivost, nepřipravenost a skoky po hlavě mohou vést ke zklamání, k tomu, že při prvním stoupání dojde dech i síly a první prohra je zároveň konec učedníka.

Ježíš se zdá být dost tvrdý, když mluví o tom, co takové učednictví obnáší, co brání stát se učedníkem.

Dost těžko se to poslouchá. Ale říká nám to někdo, kdo takovou cestou šel, kdo ji ušlapal a kdo zná její dobrý smysl.

Být učedníkem může jen ten, kdo se dokáže zřítci své rodiny, svých přátel a dokonce i sám sebe. V dějinách byli mnozí, kteří tohle vzali hodně vážně. Opustili své rodiče, ženy a děti, rozdali svůj majetek, žili ve velké chudobě. Myslím, že Ježíš nevyzývá, abychom poslali k šípku své blízké. Spíš to znamená, že nemáme zůstat usazení. Ve svých domech, domovech, vztazích. Nemáme svoji energii věnovat jenom svým rodinám, jenom těm, se kterými jsme šťastní. Máme být připraveni ze svého doma vyjít, něco si odpuštit, něčeho se vzdát.

Někdy však může učednictví znamenat i přerušování současných vazeb, i těch rodinných, když by byly příliš těsné, nevstřícné k druhým, neochotné se otevřít pro člověka v nouzi.

Možná úplně nejtěžší a nejbolestnější je zřítci se sám sebe. Překročit svůj stín. Pracovat na sobě, nevyznávat a neprosazovat sám sebe, nestrhávat na sebe pozornost, upozadovat se. Rozšířit svoji náruč, kam se třeba kvůli vlastním názorům a přesvědčení mnozí už nevejdou. Nezavidět, ale přát druhým jejich nápady, schopnosti, oblíbenost, zážitky, věci. Pouštět se do nepohodlných situací. Opustit kroužek svých přátel a jít se bavit s člověkem, který zas až tak sympatický není, ale být tu chvíli jen pro něho má velký význam.

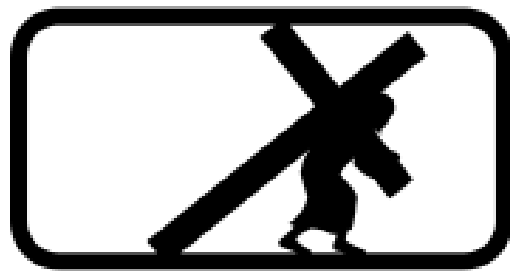
Být učedníkem může jen ten, kdo nese svůj kříž. Máme být připraveni na to, že tahle existence nebude nijak jednoduchá, že nám nikdo nebude tleskat, že svými postoji a tím, co děláme, nezískáme uznání, odměnu ani vděk. Možná se spíš setkáme s posměchem, klepáním si na čelo. Možná si o nás budou po straně šeptat, nebudou nám rozumět.

Nést kříž je taky možnost nezůstat zahraní ve svých bolístkách, nedrásat se jimi pořád dokola, posunout se, dělat něco, co je k životu.

Být učedníkem může jen ten, kdo se rozloučí se vším, co má. Věci, majetek, pracovní kariéra, postavení, vztahy, koničky mohou svazovat, bránit věnovat svůj čas, energii ještě někde jinde, být tu pro někoho. Ani tady neplatí, že něco vlastnit je špatně. Že být bohatý je neslušné. Špatně je to, když se v tom člověk zabydlí, když není schopen nic dát, rozdělit se, pouštět se do věcí, které jemu samotnému třeba nic nepřinesou, které nejsou populární.

Být učedníkem je možnost. Možnost pro ty, kterým dává smysl riskovat svoji zabydlenost, své nepohodlí, něčeho se vzdát a něco udělat, aby někdo jiný měl hezčí den, úsměv na tváři, plný žaludek nebo střechu nad hlavou.

Nevím, zda patříte k těm, kdo si na Nový rok dávají nějaká předsevzetí. Podle průzkumu to prý dělá skoro každý druhý, takže asi jo. Být učedníkem takovým předsevzetím být může. A to dost velkým. Nejen na Nový rok, ale na každý den. Dokud dýcháme, dokud jsme. Tak pojďme do toho!

FS ČCE v Nosislavi,
Masarykova 156.
<http://noslav.evangelnet.cz>;
číslo bankovního účtu
2900034096/2010; IČ 48452831